

— Боже, прости ми! Азъ изгубихъ розата; безъ нея цѣлата вселена бѣ мрачна за менъ; безъ нея азъ не можехъ да остана!

И даде Богъ за другари на поета херувимитѣ за да го утѣшаватъ.

Водѣха го тѣ изъ райскитѣ градини чудни; но нищо, нищо го не радваше вече!

Въ розата му бѣ останало всичкото щастие...

Разтѣжиха се и райскитѣ птички отъ неговата тѣга, зарониха сълзи и ангелитѣ отъ скръбта му; листата клюмнаха тѣжовно, посжрнаха цвѣтята... Тогава Богъ пристѣпи отъ жалость къмъ него и рече:

— Видѣхъ че тукъ нѣма радости за тебе — иди и намѣри си розата!

И въплоти Богъ безсмъртната душа на поета въ едно мило и тѣжно птиченце и го нарече славей — птиче надъ птичкитѣ, пѣвецъ надъ крилатитѣ певци!

Славей разпери крилца и литна на земята да търси сбоето възлюбено цвѣте.

Намѣри го той — хубаво, разклонено — разцвѣтѣло. Красѣше то всичкитѣ цвѣта — и напояваше съ благоуханния си дѣхъ ефирния въздухъ.

И отъ тогава — той, славей, остана вѣчно да лелѣ въ розовитѣ клони своитѣ дивни пѣсни, пѣсни за неговата бленувана любовь.

София, 20 октомври 1901 год.